

Sygn. akt. IV Ka 988/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Joanna Żelazny

Protokolant : Jowita Sierańska

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2014r.

sprawy **D. B.**

obwinionego z art. 92 a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków

z dnia 7 lipca 2014r. sygn. akt V W 2006/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze oraz wymierza opłatę w kwocie 50 złotych za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 988/14

UZASADNIENIE

D. B. został obwiniony o to, że:

w dniu 13 grudnia 2012r. o godz. 11:37 we W. na ul. (...), kierując pojazdem marki T. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość na tym odcinku drogi o 44 km/h, uzyskując prędkość według wskazania fotoradaru 94 km/h, czym nie dostosował się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym do 50 km/h - **tj. o czyn z art. 92a kw.**

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków w V Wydziale Karnym, wyrokiem z dnia 7 lipca 2014r., sygn. akt VW 2006/13:

I. uznał obwinionego **D. B.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 500 zł grzywny;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 50 zł.

Przedmiotowy wyrok zaskarżył obwiniony za pośrednictwem swojego obrońcy, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez:

- uznanie, iż obwiniony **D. B.** czyn z art. 92 kw popełnił działając umyślnie,

- przyjęcie, iż mandatem karnym za czyn z art. 96§3 kw została ukarana A. B., co stanowi naruszenie art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk,

- całkowite pominięcie kwestii właściwego oznakowania obszaru, na którym został umieszczony fotoradar dokonujący rejestracji pojazdów mechanicznych przekraczających prędkość, co stanowi naruszenie art. 8 kpw w zw. z art. 4 i 7 kpk,

- pominięcie, iż w wyniku dokonanego wyboru narzuconego przez Straż (...) za ten sam czyn spółka jawna (...) zapłaciła mandat karny korzystając z danego prawa przez oskarżyciela nie wskazania osoby kierującej pojazdem – dowód w aktach – mandat seria (...),

2) naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez:

- ograniczenie prawa do obrony D. B. oraz (...) sp. z o.o. w związku z brakiem poinformowania przez organ powyższych podmiotów o treści art. 4, 8, 41 kpw,

- brak zastosowania art. 8 kpw w zw. z art. 16 kpk w obliczu braku pouczenia o podstawowych prawach przysługujących spółce oraz obwinionemu w ramach postępowania prowadzonego przez Straż (...).

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja, jako oczywiście bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, że kontrola instancyjna przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy wykazała, że postępowanie dowodowe zostało przez Sąd I instancji przeprowadzone w sposób dokładny, w granicach niezbędnych dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii winy i sprawstwa, a ustalony stan faktyczny znajduje pełne potwierdzenie w przedstawionym materiale dowodowym. W treści apelacji nie wskazano okoliczności, które pozostałyby poza rozważaniem Sądu Rejonowego, ani żadnego argumentu czy dowodu przekonującego, że ustalenia faktyczne pozostają w sprzeczności z kryteriami prawidłowego rozumowania czy doświadczenia życiowego. Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Odwoławczy w zupełności podzielił argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W świetle dowodów zgromadzonych w sprawie nie ulegało wątpliwości, że to obwiniony w dniu 13 grudnia 2012r. o godzinie 11:37 we W. na ul. (...) kierował samochodem marki T. o nr rej. (...), przekraczając dozwoloną prędkość o ponad 40 km/h. W ocenie Sądu Odwoławczego, podobnie jak uprzednio Sądowi orzekającemu, porównanie fotografii wykonanej przez fotoradar z wizerunkiem twarzy obwinionego, którym dysponował Urząd (...) w M., prowadzi do jednoznacznego wniosku o tym, że mężczyzną, siedzącym za kierownicą T. w dniu zdarzenia, był D. B.. Dołączone do akt świadectwo legalizacji przyrządu do pomiaru prędkości przekonuje o tym, że zmierzona prędkość poruszania się auta kierowanego przez obwinionego odpowiadała rzeczywistości.

Sąd Odwoławczy stwierdza, iż zarzut apelacji wskazujący na brak ustaleń odnośnie oznakowania miejsca, w którym ustawiono fotoradar, pozostaje bez znaczenia dla sprawy. Nawet bowiem przy założeniu, że brak było znaku D-51, nie zmienia to faktu, że na terenie zabudowanym obowiązuje dozwolona prędkość pojazdów do 50 km/h, a jej przekroczenie jest równoznaczne z popełnieniem wykroczenia z art. 92a kw. Sama okoliczność kierowania pojazdem przez obwinionego nie była przy tym kwestionowana w treści apelacji. Apelujący podnosił natomiast, że bezzasadnym było (i nieuzasadnionym należycie przez Sąd I instancji) przyjęcie, iż obwiniony popełnił wykroczenie działając umyślnie. Zarzut ten pozostaje całkowicie chybiony. Obwiniony kierował pojazdem na ul. (...) we W., w terenie zabudowanym, i jako kierowca powinien był wiedzieć o tym, że prędkością dozwoloną w takim obszarze w porze dziennej jest 50 km/h. Poruszając się z prędkością prawie dwukrotnie wyższą z pewnością, jak słusznie wskazał to Sąd

Rejonowy, przewidywał możliwość popełnienia czynu zabronionego i na to się godził. Sąd Odwoławczy nie podzielił twierdzeń apelującego o tym, iż Sąd Rejonowy orzekł w sprawie pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej z art. 5§1 pkt 8 kpw. Ma niewątpliwie rację Sąd Rejonowy wskazując w treści uzasadnienia, iż w okolicznościach sprawy nie doszło do naruszenia zasady res iudicata. Stanowi ona, że postępowania nie wszczyna się, a wszczęte umarza, gdy postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało prawomocnie zakończone, lub wcześniej wszczęte toczy się. Taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Żona obwinionego – A. B. (co ustalono prawidłowo w treści uzasadnienia orzeczenia) nie została ukarana mandatem karnym za czym tożsamy z tym, którego sprawstwo przypisano obwinionemu. Jej zachowanie, sprzeczne z prawem, polegało bowiem nie na przekroczeniu dozwolonej prędkości, lecz na odmówieniu wskazania osoby, która dysponowała pojazdem należącym do spółki z o.o. (...) w dniu 13 grudnia 2012r. Obowiązek wskazania osoby, której powierzono pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, zgodnie z przepisami ustawy - Prawo o ruchu drogowym- należy do właściciela lub posiadacza pojazdu, a w przypadku gdy jest nim osoba prawna- do udzielenia przedmiotowej informacji jest obowiązana osoba wyznaczona przez organ uprawniony do reprezentowania tego podmiotu na zewnątrz, a w przypadku niewyznaczenia takiej osoby - osoby wchodzące w skład tego organu zgodnie z żądaniem uprawnionego organu oraz sposobem reprezentacji podmiotu (art. 78 ust. 5). A. B. zatem, jako prokurent, była uprawniona do reprezentacji w/w podmiotu posiadającego samochód marki T. nr rej. (...) i na niej (osobie fizycznej a nie na spółce) ciążyła odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96§3 kw. W treści formularza, który otrzymała do wypełnienia, w części B oświadczenia zakreśliła punkt 3, wskazując wyraźnie, że nie kierowała pojazdem i nie wskaże kto tym pojazdem kierował, a w związku z tym wyraża zgodę na ukaranie jej mandatem karnym „z art. 96§3 za niewskazanie sprawcy wykroczenia” (k: 13 akt). Nie było zatem mowy o tym, że kara jest wymierzona za przekroczenie dopuszczalnej prędkości na drodze. Zarzuty apelacji wskazujące na niedopełnienie przez Straż (...) we W. obowiązku informacyjnego względem spółki (którą to apelujący mylnie uznaje za ukaraną) w kwestii przysługujących praw podmiotowych pozostają bez znaczenia dla orzekania w niniejszej sprawie. Odnoszą się do innego postępowania dotyczącego wykroczenia z art. 96§3 kw i jeśli już, to mogły być podnoszone przez A. B., ukaraną mandatem karnym. Ewentualne niezrozumienie przez nią pouczeń czy sformułowań zawartych w treści formularza mogło mieć jedynie dla niej niekorzystne skutki, pozostaje jednak irrelevantne dla odpowiedzialności obwinionego jako sprawcy wykroczenia z art. 92 a kw. Lektura akt sprawy nie pozostawia natomiast wątpliwości odnośnie tego, że w toku niniejszego postępowania nie naruszono praw procesowych obwinionego (do obrony czy też prawa do odmowy złożenia wyjaśnień). D. B. był przez Straż (...) w toku czynności wyjaśniających informowany o swoich prawach i obowiązkach oraz skutkach konkretnych działań bądź zaniechań. Nie skorzystał z uprawnienia do stawiennictwa w siedzibie Straży (...) w celu wyjaśnienia sprawy. W toku przesłuchania w charakterze obwinionego przed Sądem orzekającym występował z obrońcą z wyboru. Jak wynika z treści protokołu rozprawy został pouczony o przysługujących mu uprawnieniach. Skorzystał przy tym z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień. Nie sposób zatem dopatrzeć się jakichkolwiek naruszeń praw obwinionego w procesie. Reasumując powyższe Sąd Odwoławczy stwierdza, iż przypisanie obwinionemu przez Sąd Rejonowy winy i sprawstwa wykroczenia z art. 92a kw było w pełni uzasadnione. Kierując pojazdem poruszał się z prędkością 94/km tj. o 44 km/h przekraczającą dopuszczalną na terenie zabudowanym, gdzie się znajdował.

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do kwestionowania wymiaru kary uznając, iż także w tym zakresie Sąd I instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie i należycie je uzasadnił. Wymierzona kara, jako spełniająca wymogi określone dyrektywami przepisu art. 33§1 kw, uznana musi być za karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego. Z pewnością grzywna w wysokości 500 zł, mieszcząca się w dolnej granicy ustawowego zagrożenia sięgającego 5 000 zł, nie może być uznana za nazbyt surową, mając na uwadze zarówno fakt znacznego przekroczenia dozwolonej prędkości jak też sytuację majątkową i możliwości zarobkowe obwinionego.

Z tych też względów całość zaskarżonego wyroku utrzymano w mocy.

Orzeczenie o kosztach postępowania znajduje oparcie w treści art. 636 §1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Wysokość opłaty wynika z przepisów art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.